

24. neděle v mezidobí rok A (2023)

1. čtení – Sir 27,33-28,9 (řec. 27,30-28,7)

Odpust' křivdu svému bližnímu, a pak i tvé hřichy budou odpuštěny.

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Pomsta a hněv, i to jsou ohavnosti, jen hříšný člověk je chová v srdci. Kdo se mstí, zakusí pomstu Pána, on jeho hřichy uchová v paměti. Odpust' křivdu svému bližnímu, a pak i tvé hřichy budou odpuštěny, když budeš prosit. Člověk uchovává hněv proti druhému, ale od Pána hledá uzdravení? S člověkem sobě rovným nemá slitování, ale za své hřichy prosí? Živí pomstu, ač je sám jen člověk; kdo se smiluje nad jeho hřichy? Vzpomeň na konec a přestaň nenávidět, (vzpomeň) na hnilobu a smrt a dbej přikázání! Vzpomeň na přikázání a přestaň nevražit na bližního, (vzpomeň) na smlouvou s Nejvyšším a odpust' vinu!

Mezizpěv – Žl 103,1-2.3-4.9-10.11-12

Hospodin je milosrdný a milostivý, shovívavý a nadmíru dobrativý.

Veleb, duše má, Hospodina,
vše, co je ve mně, veleb jeho svaté jméno!
Veleb, duše má, Hospodina,
a nezapomeň na žádné z jeho dobrodiní!

On odpouští všechny tvé viny,
on léčí všechny tvé neduhy.
On vykupuje tvůj život ze záhuby,
on tě věnčí láskou a slitováním.

Nechce se přít ustavičně
ani se hněvat navěky.
Nejedná s námi podle našich hřichů
ani podle našich vin nám neodplácí.

Jak vysoko je nebe nad zemí,
tak je velká jeho láska k těm, kdo se ho bojí.
Jak vzdálen je východ od západu,
tak vzdaluje od nás naše nepravosti.

2. čtení – Řím 14,7-9

At' žijeme nebo umíráme, patříme Pánu.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Žádný z nás nežije sám sobě ani neumírá sám sobě. Neboť žijeme-li, žijeme pro Pána, umíráme-li, umíráme pro Pána. At' tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu. Vždyť právě proto Kristus umřel a vstal k životu, aby se stal Pánem nad mrtvými i nad živými.

Zpěv před evangeliem – Jan 13,34

Aleluja. Nové přikázání vám dávám, praví Pán; milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Aleluja.

Evangelium – Mt 18,21-35

Neříkám ti, abys odpustil nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmasedmdesátkrát.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratu, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale (třeba) sedmasedmdesátkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože (dlužník) neměl čím zaplatit, pán rozkázal prodat ho i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: 'Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím.' A pán se nad tím služebníkem smiloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtit a křičel: 'Zaplat', co jsi dlužen!' Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: 'Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to.' On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a pověděli to všechno svému pánovi. Tu si ho pán zavolal a řekl mu: 'Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože ji mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?' A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

Homilie

Drazí bratří a sestry!

Tématem dnešní neděle, takovou hlavní myšlenkou textů, je smíření a odpuštění. Každý z nás potřebuje odpuštění. Je to něco, co si nepřiznáváme zrovna lehko, protože vidíme spoustu zla kolem sebe. Pustíte televizi, otevřete noviny a tam slyšíte, kdo koho okradl, podvedl, kdo koho zabil, kdo komu ublížil. A člověk si říká: „*Já přece chci žít dobře, snažím se. I já potřebuji odpuštění?*“ Ano, já potřebuji odpuštění. Každý z nás ho potřebuje. Izraelité se k tomu dopracovávali taky velice těžce, a pochopili to až babylónském zajetí, daleko od domova, ve vyhnanství. A jak jsme slyšeli v prvním čtení z knihy Sirachovcovy, ta vznikla právě po tom babylónském zajetí, on jím připomíná, co mají dělat, aby už se do té situace nedostali znovu, aby se to neopakovalo, aby nebyli daleko od domova, aby nebyli vyhnaní. Je potřeba uvědomit si, že já potřebuji odpuštění.

Druhý krok: já mám odpustit. Ted' se dostaváme k evangeliu. A jsou tam ty dvě měnové jednotky, hřivny a denáry. Ten první dluží hrozně moc. Když se to pokoušeli vykladatelé Písma převést na nějakou dnešní měnu, to co dlužil ten první, 10 000 hřiven, tak zjistili, že by to bylo takových 25 tun stříbra. To je víc, než ten velký dlouhý kamion. 25 tun stříbra. Tolik dlužil. To byl prostě tunelář jak hrom. A kolik dlužil ten druhý? Asi sto korun. Jemu ten druhý dlužil sto korun. A on se neváhal křičet: „*Zaplat', co jsi dlužen!*“ Vůbec, ten člověk neměl svědomí. Vůbec ho nenapadlo, že on by taky mohl něco odpustit, že by mohl slevit ze svých požadavků. Znáte to, když někdo se zašprajcuje a křičí: „*Já mám na to právo! Ať ten druhý dělá!*“ Ale ten druhý má právo na to, aby s ním jednal jako s bližním. Odpustit druhému, k tomu je potřeba velká morální síla. Odpustit, to není žádná slabost, ale naopak síla. Odpustit, to znamená ukončit spory. Jestliže odpustím, tak jsem udělal to, čemu se říká tlustá čára. Odpuštění, to je řešení. Mnohé problémy, mnohé těžkosti se pořád táhnou dokola, a dokola se to

objevuje a vynořuje znovu a znovu, jenom proto, že lidé si neodpustí.

Další věc: Musíme být důslední. Když ti spolužebníci viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a pověděli to všechno svému pánovi. Jak ten první byl tvrdý a nechal toho druhého zavřít kvůli stokoruně. Být důsledný. Co to znamená? My často skončíme u toho, že konstatujeme: „*Ano, je tady nespravedlnost, mělo by se s tím něco dělat.*“ Tak ať s tím někdo něco dělá! Nebo: „*Mělo by se dělat to a to, ale....*“ Tak s tím člověče, dělej něco. A my pak řekneme: „*A proč já? Ať jde někdo jiný.*“ Ježíš od nás žádá, abychom udělali to, co udělali ti druhové ve službě. Abychom se nezastavili u toho, když mám něco udělat já, když se mám druhého zastat, když mám, jak se říká, nastavit svoji kůži.

Drazí bratři a sestry! Byly to tři takové kroky. Uvědomit si, že i já potřebuji odpuštění. Že ti druzí, kteří jsou kolem mě, potřebují moje odpuštění, já jim musím odpustit. A nesmím se bát nastavit záda, být důsledný a říct, když vidím nějakou nespravedlnost; zastat se druhého. Konec konců, každý den říkáme: „*Otče náš, odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.*“ Vzpomeňme si na toto podobenství, a jednejme s těmi druhými tak, jak bychom chtěli, aby Bůh jednal s námi. Kéž se tak stane. Za to dnes prosme Boha. Amen.